

Spm. nr. S 783

Til *socialministeren* (5/3 87) af:

Kofod-Svendsen (KRF):

»Hvordan vil ministeren sikre, at kommunerne lever op til intentionerne i bistandsloven om at arbejde for, at børn anbragt i familiepleje sendes hjem til deres biologiske forældre, og om, at så få børn som muligt anbringes uden for hjemmet?«

Begrundelse

Formanden for Kommunernes Landsforening, Thorkild Simonsen, udtaler i Jyllands-Posten onsdag den 4. marts 1987, at kommunerne ofte bryder bistandsloven, når de anbringer børn i familiepleje. Børnene kommer sjældent hjem til deres biologiske forældre, fordi kommunerne undlader at arbejde for hjemsendelse, således som bistandsloven påbyder dem.

Thorkild Simonsen nævner ligeledes, at meget tyder på, at vi prioriterer forkert i forbindelse med anbringelse af børn uden for deres eget hjem. Mange anbringelser kan formentlig undgås, hvis kommunerne opretter lokale rådgivningscentre for børn og deres forældre.

Det kan ikke være rimeligt, at kommunerne mere eller mindre bevidst overtræder bistandslovens bestemmelser.

Svar (13/3 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

De Danske Plejehjemsforeninger har foretaget en opgørelse over anbringelsestiden pr. 31. december 1985 for de 2.650 børn, som via plejehjemsforeningerne er anbragt i familiepleje.

37 pct. havde da været i pleje i 0-3 måneder. 19 pct. i 3-12 måneder. 16 pct. i 1-2 år. 10 pct. i 2-3 år. 8 pct. i 3-6 år. 10 pct. havde da været i pleje i mere end 6 år.

Af de 2.650 børn var de 522 anbragt i aflastningsophold.

Den gennemsnitlige opholdstid for børn anbragt i familiepleje er ifølge oplysninger fra De Danske Plejehjemsforeninger - der varetager ca. halvdelen af samtlige plejeanbringelser - på knap 3 år.

Det er ofte en hårfin balance, der er tale om, når det rigtige tidspunkt for hjemgivelse

skal afgøres. For at en hjemgivelse kan finde sted, skal forholdene i den biologiske familie også være afklaret. Det kræver, at der samtidig med beslutningen om at anbringe barnet uden for hjemmet sker en intensivering af arbejdet med problemerne såvel i forhold til barnet som i forhold til forældrene.

I den forbindelse er det afgørende, at plejefamilien har forstået, at de også som en væsentlig del af deres arbejde skal medvirke til en hjemgivelse, herunder at holde kontakt med barnets familie.

I det vejledningsmateriale, som er udsendt fra Socialstyrelsen om anbringelse af børn i familiepleje, er det fremhævet, at såvel social- og sundhedsforvaltningen i den lokale kommune som plejefamilien i fællesskab skal arbejde med henblik på hurtigst muligt at kunne samle familien igen, ligesom der efterfølgende skal ydes familien støtte især i form af tilbud om rådgivning med henblik på at undgå en genanbringelse af barnet uden for hjemmet.

Dette arbejde stiller ressourcemæssige krav til kommunernes social- og sundhedsforvaltninger. Gennem den omlægning af kontanthjælpsregler, som træder i kraft pr. 1. juli 1987, og som har som et af sine formål at forenkle kommunernes administration på kontanthjælpsområdet, vil der blive frigjort ressourcer, som forhåbentlig vil kunne kanaliseres over i dette arbejde med børnefamilierne. Det gælder såvel med hensyn til at undgå anbringelser uden for hjemmet som med hensyn til at sikre hurtigst mulig hjemgivelse igen, hvor en anbringelse ikke kan undgås.

Herudover iværksættes der - bl.a. i plejehjemsforeningernes og amtskommunernes regi - for tiden en række kursusaktiviteter, der netop sætter fokus på samarbejdet mellem plejefamilie og barnets biologiske forældre.

Der udfoldes i en del kommuner store bestræbelser på at forebygge anbringelse af børn uden for hjemmet. Socialstyrelsens forsøgsudvalg har således ydet økonomisk støtte til adskillige sådanne projekter.

Der er bl.a. tale om lokale rådgivningsaktiviteter rettet mod børn og forældre, f.eks. i forbindelse med samlivskrises og skilsmisssituationer, som kan være årsager til, at børn må anbringes.